

*Apie
Atleidimą*

Jaunuolis sėdėjo riedančiame autobuse ir įdėmiai žvelgė pro langą. Jam buvo šiek tiek daugiau nei dvidešimt metų, buvo tvirtai nuaugęs, dailių veido bruožų.

Šalia jo prisėdo moteris. Po kelių nereikšmingų frazių apie šiltą, pavasarišką orą jaunuolis netikėtai tarė:

*-Aš dvejus metus praleidau kalėjime. Šį rytą mane paleido,
dabar važiuoju namo...*

*Žodžiai jam iš burnos liete liejosi. Jis ėmė pasakoti, kaip
augo neturtingoje šeimoje, kaip savo nusikaltimu įskaudino
artimuosius ir užtraukė jiems gėdą...*

*Per šiuos dvejus metus jis
negavo iš šeimos jokios
žinios.*

*Numanė, jog tėvai neturi
tiek pinigų, kad galėtų
atvažiuoti jo aplankyti
įkalinimo vietoje, be to,
galbūt jautėsi per menkai
išsimokšlinę rašyti laiškus.
Nesulaukdamas iš jų
atsakymo, jis ir pats liovėsi
jiems rašęs...*

*Likus trims savaitėms iki
laisvės atgavimo, jis dar sykį
beviltiškai bandė užmegzti ryšį
su tėvais. Atsiprašė jų už tai,
kad juos nuvylė ir maldavo
atleidimo.*

*Paleistas laisvėn įsėdo į šį
autobusą, kuris vežė į jo
gimtąjį miestą. Autobusas
turėjo pravažiuoti pro namą,
kuriame jis užaugo ir kuriame
tebegyveno jo tėvai.*

Paskutiniame savo laiške tėvams jis rašė, jog supranta priežastis, dėl kurių jie tyli. Kad viskas būtų paprasčiau, paprašė tėvų duoti jam ženklą, kurį jis galėtų pamatyti pro autobuso langą. Jeigu jie jam atleido ir žada priimti į savo namus, tegu užriša baltą kaspiną ant senos obels, augančios prie namo. Jei to ženklo nebus, jis neišlips iš autobuso, važiuos į kitą miestą ir pasitrauks iš jų gyvenimo visiems laikams.

*Autobusas priartėjo prie
jo gatvės. Jaunuolis ėmė
vis labiau jaudintis, net
nusuko akis nuo
autobuso lango. Jį
kaustė baimė, kad balto
kaspino nebus.
Išklausiusi jo istoriją,
moteris pasiūlė:
- Apsikeiskime vietomis.
Leiskite man žiūrėti pro
langą.*

A close-up photograph of pink cherry blossoms in full bloom, with some buds still visible. The background is a soft, out-of-focus white and light pink.

*Autobusas pravažiavo dar kelis
kvartalus ir štai moteris išvydo medį..*

*Švelniai prisilietė prie jaunuolio peties
ir vos sulaikydama ašaras sušnabždėjo:*

*- Žiūrėk! Tu tik
pažiūrėk! Jie
visą obelį
išdabino
baltais
kaspinais!*

Kai žudome, taipame panašūs į žvėris...

Kai teisiame, tampame panašūs į žmones...

Kai atleidžiame, tampame panašūs į Dievą.

/Bruno Ferrero „Gyvenimas - tai visa, ką turime“/

